

Sygnatura akt I C 3269/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 22-05-2017 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Bartłomiejczak

Protokolant: st.sekr.sąd. Teresa Konieczka

po rozpoznaniu w dniu 22-05-2017 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą we W.

przeciwko G. D.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.939,42 zł (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści dziewięć złotych czterdzieści dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 1835,87 zł od dnia 13 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 895,56 zł (osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. wyrokowi w punkcie 1 i 3 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Magdalena Bartłomiejczak

Sygn. akt I C 3269/16

UZASADNIENIE

Powód K. (...) we W. w dniu 30 czerwca 2016 r. wystąpił przeciwko G. D. z pozwem o zapłatę kwoty 2.851,80 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 kwietnia 2016 r. liczonymi od kwoty 2.748,25 zł. W uzasadnieniu powód wywodził, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył od (...) sp. z o.o. (...) sp.j. Przedmiotowa wierzytelność powstała w związku z zawarciem przez pozwaną umowy pożyczki w kwocie 7.991,56 zł. Termin płatności ostatniej raty pożyczki przypadał na dzień 19 stycznia 2017 r. Powód podniósł, że pozwana nie wywiązała się z umowy, w związku z czym została ona wypowiedziana. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota udzielonej pożyczki – 1.835,87 zł, odsetki umowne w wysokości 64,19 zł, odsetki za opóźnienie – 9,35 zł oraz opłata operacyjna stanowiąca koszt zawarcia i wykonania umowy naliczana za okres obowiązywania umowy w łącznej wysokości 912,38 zł a także koszty windykacyjne – 30 zł

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 stycznia 2015 r. powód G. D. zawarła umowę pożyczki z (...) sp. z o.o. (...) Sp. z j. we W..

Mocą tej umowy pozwana otrzymała kwotę 3.000 zł, którą zobowiązała się spłacić w ratach do dnia 19 stycznia 2017 r.

Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkodawcę wynosiła 7991,56 zł i składała się z kapitału pożyczki – 3.000 zł, odsetek naliczonych za cały okres obowiązywania umowy – 388,85 zł oraz opłaty operacyjnej naliczonej za cały okres obowiązywania umowy 4.602,71 zł. Umowa przewidywała, że raty pożyczki będą równe i będą wynosiły 333 zł. Pożyczkobiorczyni miała dokonywać spłat na rachunek bankowy pożyczkodawcy. Za okres opóźnienia w spłacie pożyczki umowa przewidywała odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku. Strony przewidziały także opłaty za czynności windykacyjne w wysokości 16, 80 zł za każdy monit.

Dowód: umowa pożyczki k. 29-31

Pozwana spłaciła 3.368,12 zł

bezsporne

W dniu 13 listopada 2015 r. pierwotny wierzyciel skierował do pozwanej warunkowe wypowiedzenie umowy.

(dowód: warunkowe wypowiedzenie umowy k. 37)

W dniu 29 października 2015 r. (...) sp. z o.o. (...) sp. j. zawarła z powodem umowę sekurytyzacyjną, na mocy której przeniosła na powoda portfel wierzytelności wymienionych w wykazie wierzytelności, wraz ze związanymi z nimi prawami, w szczególności roszczeniami o zapłatę odsetek i opłat.

(dowód: umowa sekurytyzacyjna k. 24-26v)

W wykazie wierzytelności stanowiącej załącznik do opisanej umowy znajduje się również wierzytelności z tytułu umowy pożyczki nr (...), której saldo wynosiło 3.172,66 zł, z czego 2.460 zł to kapitał, 64,50 zł odsetki umowne, 1,66 zł odsetki karne, prowizje 645,66 zł.

(dowód: wykaz wierzytelności k. 27)

Dokumenty, na podstawie których ustalono stan faktyczny Sąd uznał za całkowicie wiarygodne. Co do ich autentyczności i prawdziwości treści w nich zawartych nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Strony łączyła umowa pożyczki, której istota określona została w treści art. 720 kc. Zgodnie z przywołanym przepisem przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Na wstępie podkreślić należy, że fakt zawarcia przez powoda z pozwaną umowy pożyczki oraz jej treść, nie były między stronami sporne, podobnie jak fakt, iż pozwana nie zwróciła w całości udzielonej jej pożyczki.

Sąd uznał jednak, że roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Powód mimo wezwania przez Sąd nie wykazał jakie koszty poniesione przez pożyczkodawcę składały się na opłatę operacyjną, która stanowiła 153% kwoty udzielonej pożyczki.

Wobec powyższego Sąd nie był w stanie ocenić, czy opłata ta nie stanowi ukrytego, dodatkowego – oprócz zastrzeżonych w umowie odsetek kapitałowych w maksymalnej wysokości - wynagrodzenia za udzielenie pożyczki. Należy podkreślić, iż samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z 22.11.2001 r. I PKN

660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Nie jest w takiej sytuacji obowiązkiem Sądu dopuszczanie dowodów z urzędu aby zastąpić bierność strony. Prowadzenie w takiej sytuacji postępowania z urzędu w istocie rzeczy stanowi faworyzowanie jednej ze stron kosztem drugiej do czego obowiązujące przepisy nie stwarzają żadnych podstaw. Działanie sądu z urzędu może, bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (por. wyrok SN z 12.12.2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116 z glosą aprobującą Broniewicza OSP 2001/7-8/116, uchwała składu 7 sędziów SN z 19.05.2000 r. III CZP 4/00, OSNC 2000/11/195). Możliwość podejmowania inicjatywy dowodowej przez sąd może mieć jedynie charakter wyjątkowy w sytuacji rażącej nierównowagi procesowej stron, gdy dany dowód jest niezbędny do rozstrzygnięcia, a strona sama z przyczyn wewnętrznych nie jest w stanie przejawiać inicjatywy dowodowej. Z taką sytuacją zdaniem Sądu nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Należy podkreślić, iż obowiązek wynikający z art. 6 k.c. w procesie jest realizowany poprzez zgłaszanie stosownych wniosków dowodowych celem udowodnienia okoliczności, na które powołuje się strona procesu. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku (por. wyrok SN z 15.07.1999 r. I CKN 415/99 LEX 83805).

W ocenie Sądu same twierdzenia powoda, że opłata operacyjna to koszt poniesiony przez pożyczkodawcę w związku z zawarciem umowy, udzieleniem pożyczki i jej obsługą przez czas trwania umowy, nie są wystarczającą podstawą do uznania, że pożyczkodawca w związku z umową kredytową poniósł koszty stanowiące 153% udzielonej pożyczki, w szczególności niezrozumiałe jest naliczenie opłaty za obsługę pożyczki, skoro wpłaty dokonywane miały być przez pożyczkobiorczynię na rachunek bankowy powoda. Za każdą czynność związaną z pożyczką pożyczkodawca pobierał dodatkowe opłaty wymienione w tabeli np. za wydanie harmonogramu spłat, zawarcie aneksu do umowy, wysłanie monitu itp.

Z kolei jako wynagrodzenie za udzielenie pożyczki pożyczkodawca zastrzegł sobie maksymalne odsetki kapitałowe, które na dzień zawarcia umowy wynosiły 12 % w skali roku. Uznając powództwo za niezasadne w części dotyczącej opłaty operacyjnej, Sąd wziął pod uwagę, że opłata operacyjna jest nadmiernie wygórowana, a zasadność jej pobierania w takiej wysokości (przekraczającą znacznie udzieloną pożyczkę) nie została w żaden sposób udowodniona przez powoda.

Opłatę w wysokości 4.602,71 zł przy kwocie pożyczki 3.000 zł należało uznać też za sprzeczną z zasadami współzycia społecznego (art. 5 kc), gdyż powód nie wykazał, aby poniesione koszty udzielenia pożyczki stanowiły kwotę aż tak wysoką, zwłaszcza, że zastrzeżono odsetki kapitałowe w maksymalnej wysokości.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności Sąd wyrokiem zaocznym oddalił powództwo w zakresie kwoty 912,38 zł, a w pozostałej części je uwzględnił, uznając, że znajduje ono oparcie w przedstawionych dowodach.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, zasądzając od pozwanej, która przegrała proces w 68% na rzecz powoda kwotę 895,56 zł stanowiącą 68% poniesionych przez niego kosztów procesu, które złożyły się z opłaty w kwocie 100 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł i koszt zastępstwa procesowego – 1200 zł.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. (pkt 4). Zgodnie z przywołanym przepisem sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny. Rygor ten nadano również w zakresie zasądzonych kosztów procesu (pkt 3 sentencji wyroku).

SSR Magdalena Bartłomiejczak